U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera, Mgr. Davida Hipšra, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **V. S.,** zastoupeného Mgr. Rudolfem Axmannem, advokátem se sídlem Mírové náměstí 157/30, Litoměřice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2010, čj. OAM-120/LE-LE05-LE05-2010, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2011, čj. 56 Az 82/2010 - 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím ze dne 28. 5. 2010, čj. OAM-120/LE-LE05-LE05-2010, žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 29. 4. 2011, čj. 56 Az 82/2010 - 18, zamítl.

3. Krajský soud úvodem konstatoval, že žalovaný postupoval v řízení v souladu s právními předpisy a za účelem řádného zjištění skutkového stavu věci, obstaral přitom všechny nezbytné podklady pro rozhodnutí, žalobce s nimi seznámil a dal mu možnost navrhnout jejich doplnění. Podle názoru soudu odůvodnil žalovaný své rozhodnutí dostatečně, srozumitelně a přesvědčivě, přičemž v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu se řádně zabýval také možností udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu.

4. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, čj. 5 Azs 24/2008 - 48, č. 1724/2008 Sb. NSS, krajský soud vyslovil, že v posuzovaném případě byly splněny všechny tři podmínky pro aplikaci § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žalobci bylo uloženo správní a následně i soudní vyhoštění, přičemž žádost o mezinárodní ochranu podával v době, kdy byl umístěn ve vazbě. Dále bylo v řízení prokázáno, že tuto

žádost mohl podat již dříve, neboť v České republice pobýval od roku 2004 a o možnosti mezinárodní ochrany vzhledem k předchozímu azylovému řízení bezesporu věděl. Konečně pak bylo z jednání žalobce možné dovodit, že žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, když jeho nynější tvrzení o pronásledování se zdá nevěrohodné.

5. Podle krajského soudu neměl žalovaný žádný důvod zabývat se otázkou, zda početná trestní stíhání vůči žalobci nebyla šikanou ze strany státních orgánů a zda se v konečném důsledku nejedná o pronásledování. Žalobce totiž netvrdil, že se jedná o následek protirežimního postoje, a ani svá odsouzení nespojoval s účastí na demonstraci, která se navíc konala až v době po výkonu trestů. Závěrem krajský soud ve shodě s žalovaným vyjádřil pochybnost o věrohodnosti samotného tvrzení, že se žalobce demonstrace účastnil, jakož i tvrzení, že byl následně bezdůvodně zadržen.

III.

6. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

7. Stěžovatel vyslovil názor, že kasační stížnost svým významem podstatně převyšuje jeho vlastní zájmy, a to s odůvodněním, že byl v Bělorusku politicky pronásledován pro účast na demonstraci. Režim prezidenta Lukašenka takovou účast tvrdě stíhá, a v případě návratu do země původu bude ohroženo zdraví a svoboda nejen jeho, ale i jemu blízkých.

8. Stěžovatel krajskému soudu vytkl, že se nedostatečně vypořádal se všemi žalobními námitkami, a celou věc po právní stránce nesprávně posoudil. Dle jeho názoru se soud nezabýval dostatečně tvrzením, že na daný skutkový stav nebyly správně aplikovány předpisy evropského práva, a že žalovaný nepostupoval v souladu s § 2, § 3 a § 50 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Z rozhodnutí krajského soudu také stěžovateli nebylo zřejmé, jak posoudil postup žalovaného při řešení otázky udělení doplňkové ochrany, pokud v žalobě namítl, že se správní orgán s touto problematikou nedostatečně vypořádal, a že předpoklady pro poskytnutí této ochrany byly splněny. V této souvislosti označil rozsudek soudu za nesrozumitelný. Podle stěžovatele krajský soud nenapravil ani pochybení žalovaného spočívající v tom, že nezajistil potřebné podklady pro rozhodnutí, když si nevyžádal aktuální informace z různých zdrojů ohledně stavu v zemi původu.

IV.

9. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

10. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS (veškerá rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná i na www.nssoud.cz), na jehož odůvodnění na tomto místě pro stručnost odkazuje.

11. Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele ani pochybení v postupu krajského soudu, tím méně pak pochybení zásadní, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

12. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje v posuzované věci dostatečná vodítka. Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil, že naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu vylučuje posouzení žádosti podle § 12 téhož zákona. Je tak zcela nerozhodné, jaké důvody pro udělení azylu stěžovatel tvrdil, neboť podstatné je, zda byly v jeho případě splněny podmínky § 16 odst. 2 zákona o azylu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS). Jak správně podotkl krajský soud, předpoklady pro zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu podle § 16 odst. 2 zákona o azylu řešil Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku č. 1724/2008 Sb. NSS. Zdejší soud se také zabýval problematikou doplňkové ochrany a výkladem pojmu vážná újma (v obecné rovině srov. zejm. rozsudek ze dne 11. 2. 2009, čj. 1 Azs 107/2008 - 78). V této souvislosti je navíc vhodné připomenout důležitost věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu, resp. věrohodnosti jeho výpovědí (srov. např. rozsudek ze dne 18. 1. 2006, čj. 6 Azs 386/2004 - 40, a usnesení ze dne 18. 4. 2008, čj. 2 Azs 10/2008 - 89). Závěrem je pak možné upozornit, že Nejvyšší správní soud není povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti (srov. rozsudek ze dne 19. 3. 2008, čj. 9 Azs 175/2007 - 49).

13. Nejvyšší správní soud tedy v posuzované věci neshledal žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti, proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl.

14. O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. září 2011

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu